

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۲ جنوری ۲۰۲۳

یونس نگاه

تماشاگران خشونت

عکس‌هایی که از هجوم تماشاچیان به استدیوم احمدشاهی قندهار برای دیدن مجلس علنی قطع دست و شلاق‌زنی اخیراً نشر شد، برای تعدادی از هموطنان شوک‌آور بود. خیلی‌ها این سؤال را پرسیدند که چرا مردم چنین تمایل شدید به تماشای خشونت دارند که استدیوم برای حضورشان تنگی می‌کند و تعدادی بر درخت‌ها و دیوارها بالا می‌شوند. این سؤال مهم است. چرا مردم به دیدن رنج کسانی چون خود تن می‌دهند و بدتر از آن تشنه تماشای خشونت‌اند؟ اما سؤال مهم‌تر این است که آیا تنها در استدیوم احمدشاهی قندهار و تنها در افغانستان و در سیطره طالبان چنین اتفاقی رخ می‌دهد؟ باقی جهان مشغول تقسیم صلح و صفا باهم‌اند و از تماشای رنج هم‌نوعان دوری می‌جویند؟ متأسفانه چنین نیست، ورنه محاکم صحرائی و مجازات وحشیانه طالبان می‌توانست واکنش جهانی خلق کند، وجدان بشریت را آزرده سازد و منجر به اعتراضات وسیع شود. تنها آن گرسنگان و محرومان حاضر در مجالس شکنجه و کشتار طالبان مشغول تماشا نیستند. کل جهان «بازی» طالبان با زندگی مردم ما را چون فلم‌های هالیوود و بازی‌های پابجی نظاره‌گر اند و از آن قصه، خبر و فلم می‌سازند.

جهان مدرن و کشورهای قدرت‌مند حاکم بر صنایع تسلیحاتی، هنری و رسانه‌ای، بازیگران و ترویج‌دهندگان خشونت‌اند. مضامین غالب فلم‌های سینمایی و سریال‌های تلویزیونی نقل مجالس ما چیست؟ فلم و سریالی که در آن شهری ویران نگردد، انسانی کشته نشود و خشونت رخ ندهد، آیا به مجالس و قصه‌های ما راه می‌یابد؟ مسأله اصلی این است که اکثریت قاطع آدم‌های عصر ما، به شمول آنانی که دست‌شان در کشتن گنجشک می‌لرزد، برای حقوق حیوانات کمپین می‌کنند و خوردن گوشت را وحشیانه می‌دانند، تماشاچیان خشونت‌اند. خیلی از ما این روزها اخبار اوکراین را با ولع تعقیب می‌کنیم، فلم بمباران‌ها را تماشا می‌کنیم، ارقام کشتگان را می‌شماریم، از ارسال سلاح و مهمات ناتو به اوکراین و توانایی ویرانگری راکت‌های روسیه اطلاعات به دست می‌آوریم، بی‌آنکه دست به اعتراض مؤثر بزنیم و بی‌آنکه علیه جنگ‌افروزان کمپین جهانی سرنوشت‌ساز راه اندازیم. در واقع اگر خوب دقت کنیم، همه ما روی بام‌ها و شاخ درختان

رسانه‌ها بالا شده‌ایم و استدیوهای فراوان خشونت و آدم‌کشی را در گوشه و کنار جهان نظاره می‌کنیم. بندرت در سرخط خبر رسانه‌های مطرح جهان آبادی و زندگی جای می‌گیرد. هر کانالی را که روشن کنید، با اخبار خشونت و کشتار و یا لاف‌وگراف دولت‌ها در ارتقای توانائی ویرانگری روبه‌رو می‌شویم.

به رغم آن‌که طالبان در اعمال خشونت ابزار و شیوه‌های بدوی دارند و بسیار عریان عمل می‌کنند، اما این گروه یکی از مجریان بازی بزرگ خشونت در جهان کنونی ما است. از خود بپرسیم که اگر حمایت امریکا و متحدانش از پروژه بنیادگرائی و جهاد نبود، آیا امروز طالبان را داشتیم؟ اگر فابریکه‌های تولید باروت، اسلحه و بم در کشورهای صنعتی به بازار جنگ نیاز نداشتند، آیا طالبان می‌توانستند در عصر کنونی محفل دره‌زنی و قطع دست را در قندهار برگزار کنند؟ اگر توافق‌نامه دوحه، تسلیم تسلیحات و پول‌های هفته‌وار نمی‌بودند، آیا آن گروه می‌توانست چنان قوی شود که در سراسر افغانستان، خانه‌به‌خانه، زنان و دختران را از تحصیل، کار، تفریح و سفر محروم کند؟

آنانی که در قندهار یا هر جای دیگر افغانستان بر درخت‌ها و بام‌ها بالا شده، دست‌بری، دره‌زنی و اعدام طالبان را تماشا می‌کنند، آدم‌های عجیب‌وغریب نیستند. آنان فلم‌های هالیوودی و بازی‌های پابجی اسلامی را زنده تماشا می‌کنند. خلق خشونت، بازی خشونت، تولید سلاح و نمایش شکنجه بازار کلان دارد. طالب یک بازیگر بدوی و بسیار کوچک این بازار جهانی است. نظام کنونی جهان، خشونت‌آفرین است و بدون تدبیر جهانی، اگر در جایی خشونت کاهش یابد یا برای مدتی از عرصه عمومی حذف شود، دوباره روزی برخواهد گشت.